

ХИМИЯ

Нея или я има, или я няма.

СЛАДКО ОТ ЦАРИГРАДСКО ГРОЗДЕ

Сладкото, само по себе си, не е трудно да се направи, но за този процес е много важно качеството на плода, а то зависи от това кога е бил набран. Плодовете съдържат свой собствен агент за сгъстяване – пектин, и той се намира само в току-що откъснатите. Ако са набрани прекалено рано, сладкото ще стане гъсто, но ще има кисел вкус, ако пък са набрани прекалено късно – ще бъдат достатъчно сладки, но то ще стане рядко и слабо.

Цариградското грозде е идеално за сладко, защото е диворастящо и в тази част от страната се намира в изобилие. Към 3 либри¹ грозде добавете 3 либри захар и варете в метална тенджерка с една пинта² вода. Важно е огънят да бъде постоянно силен. Плодът трябва да се вари непрекъснато по време на процеса, иначе сладкото няма да стане хубаво. За да проверите дали е готово, гребнете една лъжица и я изсипете върху студена чиния. Когато започне да изстива, внимателно натиснете с лъжицата. Ако повърхността се набръчка, значи е готово. Сложете сладкото в буркан, предварително стерилизиран с вряща вода и добре подсушен, и го запечатайте веднага.

МАНХАТЪН, НЮ ЙОРК – 2004

Първа глава

Да се направи сладко, е толкова лесно – трябва ти само плодове, захар и вода. И все пак успехът зависи от химията, което е трудно за контролиране. Сладкото трябва да се вари при висока температура и за точно определено време, докато се сгъсти.

Ако температурата не е достатъчна, процесът на сгъстяване никога няма да започне. Ако пък градусите са повече, сладкото ще се сгъсти прекомерно и ще стане лепкаво. Така че понякога, макар да имате продукти от най-високо качество, да изпълните всички изисквания и температурата да е точната, поради неизвестна причина химията не се задейства.

Звучи ли ви познато?

Дан е един обикновен мъж. Не го казвам с лошо чувство. Да си обикновен човек, е хубаво. Онова, което искам да кажа, е, че той е обикновен за мен и точно там е проблемът.

Дали някога съм била влюбена в него? Наистина не знам. В деня на сватбата ни произнесох задължителната клетва за любов и неизвестно как, заради тържествеността на жеста и на момента, загубих яснота за това какво е любовта. Загубих вярата си в чувството, което ме накара да кажа „да“ първия път, когато той ми предложи.

Всъщност Дан е страхотен. Наистина. Но не за мен.

---

¹ 1 либра = 0,45 кг, нека го приравним приблизително на 500 г. – *Б. пр.*

² 1 пинта = 473 мл или около 500 мл. – *Б. пр.*

Срещнах го преди около година и половина (ако го обичах, сигурно щях да помня точната дата, нали?), макар да предполагам, и аз не знам защо, че ми бе хвърлил око и се навърташе около мен от по-рано. Беше домоуправител на сградата с апартаменти, в която живеех. „*Никога не бива да спиш с домоуправителя в блока си!*“ – мога да чуя виковете ви. Това е основно правило за всяка неомъжен жена в Манхатън. Водопроводната ви тръба се спуква. На кого ще се обадите? На него, разбира се. Ставате приятели, флиртувате от време на време и на Коледа аферата приключва. Това е връзка, в която не бива да се забърквате.

Освен ако не сте толкова отчаяна и тъжна, че се страхувате да не се превърнете в една от онези самотници, копнеещи за прегръдки; или подобно на изоставените съпруги да си поръчват все повече ароматерапия и масаж у дома, защото сте обзети от неистовото желание за човешко докосване.

Ню Йорк е пълен със самотници.

Първо са търсачките на съпрузи: добре поддържани, с безупречен маникюр, със стил и изключителен артистичен талант. Следват останалите от нас, които просто бръмчахме из баровете, забравили да преобуят ниските си работни обувки с онези с токчета, вземахме назаем червилото на приятелките си, за да се разкрасим, знаейки, че никога няма да срещнем мъжа, ако не направим усилие за това. Всички ние се опитвахме да си придадем вид, че не ни пука, като се преструвахме, че онова, което наистина има значение, сме ние, самите. Може да съм цинична, но зад блестящата козметика, грим и внимателно балансирано нехайство, аз винаги виждах просто смели женски лица. В очите на моите най-близки приятелки бях емоционално готова за мъжа, когото все още не бях срещнала. Ние взаимно коментирахме живота си, бяхме важни за взаимното си емоционално оцеляване, но не бяхме едно цяло. Мъже, сватба, деца: докато се лъскахме, полирахме и блестяхме през тридесетте си години, този жизнен цикъл се превръщаше от право по рождение в мечта.

Аз бях много зле в преструвките.

Отгледана в либерален дух от майка, избрала да бъде самотна по свой избор, която обаче никога не се е чувствала достатъчно уверена в себе си, моите ролеви модели за любов бяха нейните родители. Дядо ми Джеймс беше учител в местното училище в едно малко селце в Ирландия, а баба ми Бернадин бе прекрасна домакиня и готвачка. Като дете всяко лято ходех при тях поне за два месеца и се възползвах от топлината, която те излъчваха към мен и помежду си. Техният брак осигури на детството ми стабилната традиционна семейна среда, така различна от толерантното, непредсказуемо отглеждане и възпитание, което получавах от моята артистична майка бохем и тяхна дъщеря – Нийв³. Прекарвахме дългите летни дни, заети с прости домашни задължения: Джеймс се грижеше за своята зеленчукова градина, Бернадин месеше и печеше хляб и ми позволяваше да цапам кухнята с брашно. Моите баба и дядо не правеха никакви физически демонстрации, но тяхната любов бе очевидна във всички дребни и малки неща, които двамата правеха един за друг.

Бернадин и Джеймс бяха женени от петдесет години. Спомням си, че като тийнейджърка се удивлявах на чудото на любовта, на силата, която можеше да задържи двама човека заедно толкова дълго време – равно почти на три пъти по моите години. Баба ми надживя дядо с осем години. След като и тя умря, получих един пакет, съдържащ бележник с рецептите ѝ и една история, която бе написала за мен. В следващите десет години така и не събрах смелост да го отворя и прочета. Наследството, което те оставиха в сърцето ми, беше амбицията да си намеря мъж, с когото да имам връзка като тяхната. Една любов, толкова силна, че да издържи половин век.

Винаги съм знаела, че искам да се омъжа. Ходих на срещи с неудачници, със загубеняци, с мошеници, с готини, но неподходящи мъже. Бракът беше толкова важен за мен, че не можех да правя компромиси. Знаех това много добре и макар че един-два пъти

---

³ Нийв – ирландско име на богиня, дъщеря на бога на морето. – *Б. пр.*

се влюбих, в последния миг се отдръпвах от ръба на пропастта, обзета от ужас, че ще направя непоправима грешка. Въпреки това сега, като поглеждам назад, осъзнавам, че винаги е най-правилно да слушаш сърцето, а не разума.

Накрая се омъжих за един от готините, но неподходящи мъже, понеже разумът каза на сърцето ми, че това може да е последният ми шанс. Биологията и лошият късмет се наговориха и ме подведоха, така че обърках едно най-обикновено чувство с любов. Любовта с Дан не се оказа „Истинската“, а трябваше да бъде. Фалшивата любов не трае дълго. Наивно е да вярваме в обратното.